

LBRIS

We know
books

KIERA AZAR

**SEZONUL
SPINILOR**

Traducere din engleză de Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

CAPITOLUL 1

Dintre toate actele de trădare pe care le comisesem vreodată, fix acesta n-ar fi trebuit să fie cel care să ducă la capturarea mea.

Apa roșie mi se prelingea printre degete cu fiecare mișcare haotică a buretelui peste ușa lui Marge, dar nici măcar asaltul meu cu amestecul de săpun și oțet nu putea șterge Însemnul Vânătorilor. Ba dimpotrivă, mai degrabă împrăștiam vopseaua, stricând trandafirii pe care Marge îi desenate vara trecută deasupra inelului de bătut la ușă.

Gata, s-a zis cu amintirea ei!

Din spatele meu s-au auzit niște pași. M-am răsucit, inima îmi duduia cu putere în piept. Aerul era încă moale și umed ca o piersică de dimineață, de-abia se ghiceau contururile caselor multicolore; trebuia să mijesc ochii pentru a distinge siluetele prin vălul de păclă.

Am expirat zgomotos. Nu erau gărzile, ci doar niște copii care alergau pe strada pavată cu mozaic, prea absorbiți de râsetele lor ca să mă observe. Au cotit, strada revenind la liniștea sa somnoroasă și la copacii foșnind în vânt, cu florile-de-părăluțe argintii ca niște paiete.

Dar, la doar câteva străzi distanță, piața se trezea la viață, trimițând în aer parfumul intens al rozelor. În curând, festivitățile Sezonului Trandafirilor îi vor da jos din paturi pe localnici.

Nu mai aveam mult timp.

Am înmuiat buretele în găleată și l-am izbit din nou de ușă, frecând până când mirosul de oțet a început să-mi înțepe ochii. Lui Marge îi plăcea nespus prima zi din Sezonul Trandafirilor. Anul trecut se îndopase cu atât de multe dulciuri trase în sirop încât a trebuit să anulăm partida de cărți cu seturi duble și i-am adus, în schimb, ceai de mentă. Mă trezisem în zori și, amintindu-mi de chipul său dulce și recunoscător, am știut că nu pot lăsa încă o zi Însemnul Vânătorilor pe ușa ei.

Era cel de-al zecelea Însemn al Vânătorilor care apărea în regatul Daradon în răstimpul ultimelor două luni.

Vânătorii nu atacaseră niciodată atât de frecvent într-o perioadă atât de scurtă, iar creșterea bruscă și inexplicabilă a prezenței lor mă lăsase cu senzația unor palpații permanente în piept.

Și îi scosese din ale lor și pe localnici.

— O altă Mânuitoare care a trăit printre noi atâta vreme! îi auzeam șușotind. O dată am lăsat-o să aibă grijă de copii!

De parcă nu tot Marge se oferise voluntară la clinică, tur-nase sare peste gheața de pe treptele de la intrare în casele vecinilor și împărțise tuturor coșuri cu lămâi, când copacii ei plantați în ghivece dăduseră pe dinafară. De parcă întreaga sa existență fusese un scandal, iar uciderea ei – un deranj.

Am stors buretele, iar apa mi-a curs peste pielea măslinie. Marge ar fi trebuit să-i lase să-și rupă oasele pe gheață. Eu așa aș fi făcut.

Pașii lungi au răsunit din nou și, de data asta, i-am recunoscut. M-am întors brusc – cea mai bună prietenă a mea stătea acolo, cu mâinile pe genunchi, cu coada neagră și împletită fluturându-i în jurul șoldurilor ca un bici.

— Gărzile! a zis Tari, gâfâind. Vin încoace!

Am tras o înjurătură și am aruncat buretele în găleată.

Ne-am grăbit să ne ștergem urmele. Apa sărea în toate părțile, peste lemnul care scârțâia, iar măcălendrii s-au împrăștiat la auzul zgomotului.

— Acolo!

Tari a arătat peste drum.

Trei gărzi mărșăluiau pe trotuar, în uniformele lor cu broderii argintii strălucitoare.

M-am lăsat în jos, lângă prag, și am șters apa, buretele răspândind dăre roșii ca sângele.

— Cum au ajuns aici atât de repede? Trebuia să stai de șase!

Ea s-a crispat, aplecându-se să mă ajute.

— N-am fost atentă.

O nestemată verde i se legăna la gât ca un pendul, aruncând reflexii colorate pe pielea ei arsă de soare.

Am săgetat-o cu privirea.

— Ai părăsit postul pentru *asta*?

— Era la reducere!

— E falsă!

Tari a șovăit, apoi a ridicat brusc piatra prețioasă.

— Serios?

M-am ridicat, cu pantalonii uzi learcă.

— Tu înțelegi ce înseamnă să stai de pază?

— Tu înțelegi ce înseamnă să faci *curat*?

A arătat spre zoaiele care se prelingeau de pe ușă.

— Zei atotmilostivi, arată mai rău decât când ai început!

— Dacă află tata despre asta...

Vocile gărzilor m-au făcut să tac, acoperind de-acum ciorovăiala noastră. Tata era ultima dintre grijile mele.

Am luat găleata și mi-am turnat apă peste bluză. Apa turbure s-a prelins în jos, pe mozaic; gărzile puteau urma dărele până la făptași. Tari putea fugi mai repede decât ei, dar nu și eu.

M-am uitat spre ușa lui Marge și am înghițit în sec. Casele erau întotdeauna încuiate după o Vânătoare.

— Alissa, nu! m-a avertizat Tari.

Dar gărzile mai aveau puțin și dădeau cu ochii de noi.

Așadar, comițând al doilea act de trădare al zilei, am întins mâna către spectrul meu.

Acesta s-a desprins din mine ca un fir dintr-un ghem ascuns și am expirat prelung, simțind cum se disipează tensiunea împovărătoare. Deși invizibil pentru ceilalți, spectrul meu semăna cu un miraj care se înălța de pe asfaltul fierbinte sau cu un vârtej de aer ce plutea deasupra unei flăcări. Astăzi se unduia mai repede din cauza bățăilor grăbite ale inimii mele.

Am inspirat profund, domolindu-mi dorința de a consuma mai mult decât era necesar. Aveam un motiv limpede pentru care nu mă întâlнисem niciodată cu bună-știință cu un alt Mănuitor: a fi Mănuitor însemna să riști să fii descoperit.

Un fir trebuia să-mi ajungă.

Mi-am trecut micul tentacul prin gaura cheii, remodelându-l pentru a umple spațiul gol – unul dintre primele trucuri pe care le învățasem de una singură – și încuietoarea s-a deschis.

Am împins-o pe Tari înăuntru și am intrat iute după ea. Am încuiat ușa în timp ce întunericul ne-a învăluit, iar spectrul s-a zbătut în semn de protest când l-am smucit înapoi, lângă oasele mele. Respirația noastră se auzea în inima tăcerii și praful s-a ridicat în dreptul buzelor noastre ca aburii răsufării într-o noapte înghețată.

Vederea mi s-a obișnuit cu bezna... și sângele mi-a înghețat în vene.

Îmi imaginasem cioburi peste tot și mobilă răsturnată – dovezi ale luptei lui Marge înainte ca Vânătorii să-i injecteze

în vene rădăcină-neagră, o adevărată otravă pentru spectre, pentru a-i bloca puterile.

Această scenă era și mai tulburătoare. Pentru că sufrageria era exact așa cum mi-o aminteam, cu masa pătată de vopsea și patru scaune disperate – pentru Tari, Lidia, Marge și pentru mine. Totuși un strat neobișnuit de praf cenușiu acoperea fiecare suprafață, dând impresia că locul fusese abandonat de mulți ani. Ca și cum Marge fusese dată uitării de o veșnicie.

— A trecut doar o săptămână, am șoptit.

Tari și-a încruntat cu îngrijorare fața colțuroasă.

— Ești bine? m-a întrebat.

Pentru că probabil știa ce efect va avea încăperea asta asupra mea.

Știa că groaza se împletea cu vinovăția profundă și dure-roasă a supraviețuirii.

Am lăsat găleata pe podea, tremurând, și m-am apropiat de masă. O dată pe lună, Marge amesteca aici cărțile pentru jocul cu seturi duble. Tari și Lidia se prefăceau că nu trișează, în timp ce eu și Marge ne dădeam ochii peste cap și făceam schimb de bârfe din oraș la o limonadă fierbinte.

Acum, doar o singură cană era pe masă. Avea mucegai în mijloc, iar pe margine se vedea o urmă de ruj vișiniu de la Marge.

Într-o clipă sfâșietoare, mi-am imaginat propriul dormitor pustiu: un pahar pe jumătate gol cu ceai de rodie pe măsuta de toaletă, șuvițele întunecate din părul meu adunate în jurul unui pieptene cu dinți rari. Ultimele bucăți din mine supraviețuind întregului.

— Îți amintești când am mutat masa afară vara trecută? a murmurat Tari. Lidia ascunsese două dame în mâneca hainei și au zburat...

— Dar nu bătea deloc vântul, am spus încet. Îmi amintesc.

— Crezi oare că Marge...?

Îmi pusesem întrebări asemănătoare toată săptămâna: oare Marge își exercitase vreodată spectrul asupra noastră, fără să fie detectată? Oare, la fel ca mine, suferise și ea sub povara izolării permanente?

— Se enerva mereu când Lidia trișa, am spus.

Un râs trist.

— Doar pentru că ea nu știa să trișeze.

Inima mi s-a strâns la amintirea ochiului lui Marge, care tresărea nervos la fiecare cacealma. Oare încercase să-i mintă pe Vânători când veniseră, sperând că ticul ei nu o va da de gol?

Tari s-a apropiat, ridicând un nor de praf sub tălpile cizmelor.

— Simți mirosul ăsta?

Am inspirat profund. Bluza udă mi s-a lipit de piept.

— Simt doar oțet.

Ea a clătinat din cap.

— Miroase a amar. A ars.

Am privit încruntată spre vatră. Mirosul de foc n-ar fi zăbovit dacă nu ar fi intrat cineva de curând.

— Ușa era încuiată, zic.

— Încuietorile nu-i opresc decât pe Cei Născuți Întregi. Poate că Marge avea rude despre care nu ne-a spus.

Tari a vorbit cu un curaj șovăielnic, dar mie îmi pierea speranța care de abia se aprinsese.

Tari își petrecuse copilăria în Bormia, unde mica populație de Mânuitori trăia fără a fi persecutată; deși era și ea Născută Întreagă, cunoscuse deja mai mulți Mânuitori decât aș fi putut eu întâlni în toată viața mea. Odată, îi cerusem tatei să facă demersuri să putem călători acolo. Dar mi-a spus că Bormia nu accepta refugiați și, chiar dacă ar fi

acceptat, navele din Daradon nu puteau străbate apele agitate până la acel teritoriu.

De atunci, am tot visat că voi găsi un alt Mânuitor în acest regat ca o închisoare. Am fi putut învăța unul de la altul, am fi putut avea *încredere totală* unul în celălalt. N-am mai fi fost singuri.

Dar Marge fusese aici tot timpul și nu bănuisem niciodată că ascundeam aceeași taină. Părea mereu atât de liberă când râdea – atât de diferită de tot ce mă așteptam să găsesc la un alt Mânuitor... Atât de diferită de mine.

Chiar dacă aș întâlni din nou, în mod miraculos, un alt Mânuitor, am ajunge la același deznodământ dureros: nu l-aș recunoaște drept aliat decât când ar fi prea târziu.

Înghițind în sec ca să alung emoția, am întins mâna spre masa acoperită de praf a lui Marge.

Apoi am icnit, deoarece spectrul meu m-a împins în spate la prima atingere.

— Ce e? a întrebat Tari.

Mi-am frecat mâna de pantaloni, cu gura căscată. Praful nu părea deloc a fi praf. Iar acum spectrul meu se încolăcea profund în mine, foindu-se în cazna de a ieși de-acolo, de a năvăli afară, *afară...*

O siluetă s-a arătat, aducând întuneric în dreptul perdelelor.

— E cineva acolo?

Eu și Tari ne-am uitat panicate una la alta. Apoi ne-am târât sub masă, cu coatele lipite de coaste. Norul de praf amenința să-mi provoace un acces de tuse, iar spectrul meu s-a zvârcolit din nou.

Mânerul ușii a zăngănit zgomotos.

— Alo?

— Mă duc eu, a murmurat Tari. Tu rămâi aici.

Am prins-o de încheietură.

— Nu!

— E în regulă. O să mă prefac că am febra setei.

— Și ce o să faci? O să tușești peste ei și-o să-i sperii?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Febra setei dezorientează oamenii. Am văzut asta la clinica mamei.

— Oamenii dezorientați nu șterg Însemnele Vânătorilor de pe uși.

— Nu?

Și-a dus mâna la frunte, cu ochii mari cât roțile de car.

— Dar credeam că asta e casa mea, domnule!

Șoaptele ei au devenit isterice.

— Cred că peste noapte au venit vandalii!

Am privit-o impasibilă.

— N-o să creadă asta niciodată!

— Atunci o să-mi petrec noaptea în închisoarea orașului.

Va fi prima mea arestare.

Un zâmbet ghiduş.

— Părinții mei ar da o petrecere în cinstea mea.

Nu exagera deloc. Părinții lui Tari ar recompensa această revoltă, așa cum și tatăl meu m-ar recompensa dacă aş petrece o zi fără să-mi folosesc puterea. Dar eu n-am rezistat niciodată atât de mult.

Însă știam adevăratul motiv pentru care nu voia ca gărzile să mă prindă aici. În timp ce fărădelegea lui Tari începea și se termina la ușa lui Marge, a mea începuse la naștere.

— Repede! a spus prietena mea. Înainte să cheme vreun lăcătuș să spargă ușa!

M-a tras spre ea, iar eu m-am lovit cu mâna de podea. Ceva mi-a înțepat pielea, făcându-mă să scot un șuierat. Tari s-a oprit, iar eu mi-am răsucit palma.

Groaza m-a țintuit în loc.

Pentru că palma mea transpirată nimerise peste un dinte de om.

Vârfurile ascuțite mi se înfingeau în piele, lăsând la vedere carnea roz de dedesubt, gingia care încă acoperea rădăcina. Am privit mai jos și mi s-a făcut greață: pete întunecate și uscate umpleau podeaua.

De aceea nu existaseră semne de luptă în altă parte. Pentru că Marge se ghemuise *aici*, prea speriată să-i înfrunte pe Vânători. Dar o găsiseră oricum.

Și o loviseră atât de tare încât îi scosese un dinte.

Tari și-a revenit prima, apucând dintele și aruncându-l cât colo cu un zgomot dezgustător. Dar urma îmi rămăsese în palmă - mici adâncituri unde vârful dintelui aproape îmi străpunseseră pielea. Am clipit rapid, încercând să nu-mi imaginez chipurile Vânătorilor. Încercând să nu ghicesc care dintre ei o lovise cu atâta putere încât îi scosese dintele.

Oare îi făcuseră același lucru și mamei mele înainte să o omoare? Oare îmi vor face și mie la fel?

Urechile îmi țiuiau pe măsură ce vocile gărzilor se auzeau tot mai estompat.

— Pleacă, a spus Tari, cu lacrimi în ochi. Ar trebui s-o luăm și noi din loc.

M-am chinuit să-mi domolesc respirația, să-mi liniștesc spectrul care zvâcnea cu putere. Apoi am ieșit în fugă pe ușă, în stradă, strângând gâleata la piept cu brațele ude.

Am reușit să fac trei pași înainte să mă apuce cineva de braț.

— Gata, s-a terminat distracția...

Soldatul a tăcut brusc când m-a răsucit spre el, văzându-mi ochii deja larg deschiși, plini de inocență. Speram că nu simte tremurul nervos din membrele mele.

— E vreo problemă? am întrebat.

Garda a lăsat mâna în jos, bâlbâindu-se.

— Lady Alissa! Nu v-am recunoscut.

Am înclinat din cap, lăsându-mi chipul să sclipească în lumina zorilor. Bărbatul era destul de tânăr, iar zâmbetul meu l-a făcut să roșească.

— Sper că nu-i smucești așa pe toți cetățenii.

Vocea mea era un amestec de flirt și amenințare. Era vocea unei curtezane.

S-a îmbujorat și mai tare.

— Nu, domniță! Am primit o plângere – cineva distrugea proprietatea orașului.

A aruncat o privire spre ușa casei lui Marge, de pe care picura apă. Încă puteam distinge cele două vârfuri legate ale Însemnului Vânătorilor – un *M* lung și ascuțit, înclinat la mijloc.

Tata mi-a spus odinioară că vârfurile reprezentau cei doi zei ai trecerii dincolo, un simbol în onoarea celor morți. Dar din prima mea vizită la curte aflasem că acele vârfuri imitau coroana cu doi dinți a regatului Daradon. Nu era un tribut adus zeilor, ci regelui crud care-i controla pe Vânători.

Și tocmai fusesem prinsă spălând acele vârfuri ale coroanei.

Am mutat puțin găleata, ridicând bărbia.

— Chiar eu!

Privirea gârzii s-a îndreptat spre Tari, fixându-se asupra vestei sale arămii.

— Sunteți sigură, doamna mea?

Am strâns din dinți. Găleata era în brațele *mele*. Hainele *mele* erau îmbibate de vopsea și apă. Cu toate astea, el văzuse broșa în formă de floare-de-lotus a lui Tari – floarea națională a Bormiei –, care-i strălucea cu mândrie pe piept, și se gândise să o acuze.

* Pentru acuratețea simbolisticii s-a păstrat litera „M” (mark) în loc de litera „Î” (însemn)(n.r.).

Bormienii erau mereu considerați simpatizanți.

— Cum te cheamă? am întrebat, chinându-mă să-mi ascund tonul sarcastic.

El și-a îndreptat spinarea.

— Byron, domniță!

— *Byron*.

Numele au forța lor, iar eu l-am pronunțat pe al lui de parcă îmi propusesem să nu-l uit niciodată.

— Ești nou?

— Da, domniță! M-am antrenat cu garda regală înainte de a veni la Vereen.

Garda regală. Mi-era suficient.

— Trebuie să-l ierți pe tatăl meu, Byron! Ar fi trebuit să avertizeze soldații că voi fi aici. Cu toate pregătirile pentru balul de diseară, probabil că a uitat.

Byron s-a încruntat.

— A fost ideea lordului Heron?

— E prima zi din Sezonul Trandafirilor. Cetățeni din tot regatul au venit la Vereen pentru a admira renumitele noastre obiecte de artizanat.

M-am apropiat, încrezătoare.

— Strada asta e foarte aproape de piață. Nu vrem să alun-găm cumpărătorii.

Pentru că Byron părea bănuitor, am strâmbat din nas spre ușa lui Marge.

— Și cu siguranță nu vrem să fim asociați cu *din ăștia*.

Mi s-a făcut rău la auzul propriilor cuvinte. Mi s-a făcut rău când am văzut fața lui Byron relaxându-se, pentru că înțelesese. Dar oamenii nu pun la îndoială cruzimea așa cum pun la îndoială bunătatea.

— Tatăl meu nu voia să atragă atenția, am spus, folosin-du-mă de ultima armă pe care o aveam. Va înnebuni de furie dacă va afla că te-am făcut să-ți părăsești postul într-o zi atât de importantă!

Direct la țintă! Antrenându-se la palat, Byron văzuse cum erau pedepsite gărzile regale pentru neglijență. Vereen nu semăna deloc cu capitala, dar Byron nu știa asta. Iar faptul că-și abandonase postul pentru a o aborda pe domnița din Vereen? Era o neglijență demnă de o decorație.

A înghițit în sec, atât de amărât încât aproape că mi s-a făcut milă de el. Apoi a spus, de parcă mi-ar fi făcut *mie* o favoare:

— Nu te teme, domniță! Nu voi spune nimic Domniei Sale.

Apoi a plecat, iar eu mi-am șters de pe chip zâmbetul fals.

— Cum faci asta? a murmurat Tari când am zărit o mișcare în casa Lidiei, de peste drum: o fluturare de perdele, Lidia fugind de la fereastră.

— Lidia ne-a turnat, am zis sec.

Lidia și Marge fuseseră prietene foarte bune, la fel de apropiate ca mine și Tari. Acum, Lidia nu voia să-i ofere lui Marge nici măcar demnitatea unei uși nemânjite.

Dintre toți lașii de pe strada asta, ea era cea mai oribilă.

— Îi e frică, a zis Tari. *Tuturor* le e frică. Asta nu înseamnă că nu le pasă.

Am dat să țip la ea. Să te ascunzi sub o masă, să fii târât afară de-acolo, să simți cum ți se rupe un dinte cu tot cu gingie – *asta* era frica.

Dar m-am abținut. Tari nu avea spectru; ea nu înțelegea ce înseamnă să fii cu adevărat înspăimântată. Poate că mă susținea, că-și făcea griji pentru mine, dar numai eu simțeam vuietul constant al groazei că, în orice moment, Vânătorii puteau să mă înlătore cu totul din această lume. Nu aș fi fost deloc iertată dacă mi-ar fi descoperit spectrul și, cu siguranță, nu mi-ar fi fost cruțată viața.

La urma urmei, descendența Vânătorilor trebuia să rămână nepătată.

Iar eu eram spinul din arborele lor genealogic.

CAPITOLUL 2

Am mers spre casă pe străzi lăturalnice, evitând agitația pieței, ascunzându-mă la fiecare colț ca o infractoare ce eram. Deși Byron acceptase scuza mea boantă, Lidia văzuse totul, iar indignarea și furia mea se transformau în îndoială.

Nu-ți arăta niciodată puterea! mă învățase mereu tata. *Nu le da niciun motiv să se uite spre tine!*

Iar eu ce făcusem? Ștersesem în văzul lumii însemnul Vânătorilor, apoi, în mod inexplicabil, trecusem de o ușă încuiată. Puteam la fel de bine să iau panoul roz pe care scrie „Un Sezon al Trandafirilor minunat!” și să mi-l flutur deasupra capului.

Fuseseră niște acțiuni nechibzuite. Imprudente. Însă, în ciuda anxietății care mă toca mărunț, știam că făcusem *ce trebuie*.

Unii credeau că Vânătorii descindeau din legendarii Creatori de Vrăji din vechime, singurele ființe care puteau adulmea puterea cu nas de copoi și chiar se puteau folosi de anumite forme ale puterii pentru a făuri obiecte indestructibile.

Tatăl meu știa adevărul. Răposata lui mamă, o femeie-Vânător, se căsătorise cu un nobil, iar titlul moștenit îl salvase de la a executa Mănuitori, cot la cot cu restul numeroasei familii Capewell. Dar, deși acest lucru îl transformase pe tata într-un proscris pentru ei – țintă a disprețului, dar